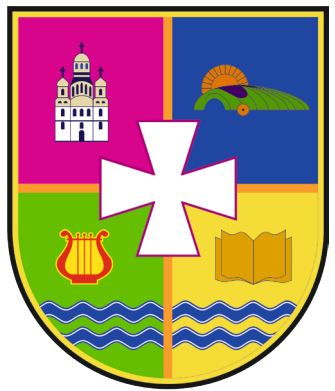

Наша громада — єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №13(114) 23 ВЕРЕСНЯ 2022 РОКУ

Жителі Білоцерківської громади зібрали 21100 грн на протез для Дениса Чепракова, який втратив руку в бою

Останнім часом українців переповнюють радість та піднесення від успішного наступу ЗСУ на Харківщині й півдні України. Проте не слід забувати, що кожен метр визволеної землі дається життям і кров'ю наших воїнів. Денис Чепраков у боях із ворогом втратив руку, тож небайдужі жителі громади зібрали для нього гроші на протез.

Людмилу Іванівну Чепракову добре знають у Білоцерківці й не тільки. Уродженка цього села тривалий час жила й працювала в Харківській області, та потім повернулася на свою малу батьківщину. Викладала в Білоцерківській школі (зараз ліцей) математику, кілька років очолювала заклад. Після досягнення пенсійного віку продовжує навчати дітей своєму улюбленому предмету. А ще бере активну участь у художній самодіяльності.

Людмила Іванівна виховала трьох дітей. Один із синів — Денис — разом із дружиною Світланою та 5-річним сином Назаром жили в Харківській області. Після початку повномасштабного вторгнення РФ на територію України 31-річний Денис Чепраков добровольцем вступив до лав ЗСУ, щоб боронити рідну землю від окупантів. Воював на Донбасі, був

Так відбувалася акція «Підтримаємо. Допоможемо. Переможемо!»

командиром бойової машини. У важкому бою поблизу Авдіївки зазнав серйозних поранень, ліву руку хірургам довелося ампутувати, праву руку лікарі сподіваються врятувати...

Денис — один із близько мільйона українських добровольців, які у перші ж дні війни стали на захист країни. Просто йому пощастило трохи менше, ніж іншим. І значно більше, ніж тим, хто заплатив своїм життям за нашу майбутню перемогу. Денис розуміє це і мріє незабаром повернутися до повноцінного життя. Але для цього потрібен сучасний протез. Єдине, про що шкодує захисник — що більше не зможе бити ворога.

Спочатку рідні Дениса самотужки збирали гроші на штучну кінцівку, однак небайдужі жителі громади, дізнавшись про це, вирішили допомогти героєві. Благодійну акцію зі збирання коштів нашому захисникові спільно провели культпрацівники громади, артисти-аматори та учнівсько-педагогічний колектив Білоцерківського ліцею. До неї долучилося кількасот жителів Білоцерківки та інших населених пунктів.

Акція під назвою «Підтримаємо. Допоможемо. Переможемо!» тривала 9 вересня 2022 року з 12.00 до 13.00 на майданчику перед Білоцерківським СБК. Ліцеїсти організували ярмарок, на якому продавали виготовлені разом із батьками солодощі, випічку та інші смаколики.

Далі на стор. 3

Деякі учасники акції нічого не купували, а робили пожертви в спеціальну скарбничку.

Виступи артистів-аматорів сподобалися глядачам.

Віктор Кордубан: «У США й на заході розуміють: без України неможливі ні політичний розвиток, ні розвиток світової економіки»

На початку війни експерти висловлювали побоювання, що західні країни швидко втомляться й можуть відмінити санкції проти РФ, зменшити постачання нам зброї та гуманітарної допомоги.

Проте виявилось, що й на восьмому місяці війни увага всього світу прикута до подій в Україні, а всі демократичні країни однакостанні як ніколи у тому, щоб зупинити російський фашизм.

Зате в українському суспільстві, на жаль, з'явилася певна втома від війни (чи, може, люди подекуди звикли до реальності, стали байдужими). Принаймні, багато хто останнім часом поводить себе так, наче війна їх зовсім не стосується, що вона відступила кудись на схід і південь.

На щастя, наші воїни на фронті не втомлюються бити ворога, хоча багато кого з них мобілізували ще в лютому. А в тилу не втомлюються допомагати армії волонтери, які працюють без вихідних та перепочинку, з єдиною думкою: щоб іще зробити, щоб наблизити перемогу.

Від початку війни наш земляк, депутат Полтавської обласної ради Віктор Володимирович Кордубан надає серйозну підтримку українській армії, територіальній обороні, внутрішньо переміщеним осо-

бам. Нещодавно Віктор Володимирович здолав понад 7800 км, щоб «доставитися» до американських урядовців та закликати їх збільшити військову допомогу Україні.

«У людей на очах виступали сльози»

— Із 28 серпня по 5 вересня 2022 року разом із делегацією українських аграріїв я перебував у США, де зустрічався з міністром сільськогосподарства Томом Вільсоном, іншими американськими посадовцями, простими фермерами тощо, — розповідає про свою поїздку Віктор Володимирович. — Загалом ідея організувати такий візит належить відомій в Україні аграрній компанії «Брідерс Україна». Компанія тісно співпрацює з Посольством США в Україні та іншими американськими інституціями й організувала поїздку, в ході якої не урядовці, а звичайні українці мали переконати американців збільшити військову допомогу нашій країні.

— Українська делегація була численною?

— Близько 15 чол. Бажаючих, можливо, було й більше, але не всі мали відкриту візу до США. У мене така віза була, оскільки раніше неодноразово літав у цю країну.

До нашої делегації увійшли як представники великих аграрних підприємств, так і фермери з різних регіонів України: Полтавської, Одеської, Миколаївської, Харківської, Житомирської та інших областей. Зокрема були аграрії з Чернігівської області, які побували під російською окупацією, з Житомирської та Миколаївської областей, чий господарства розташовані неподалік від зони бойових дій. Один власник великого свиного комплексу розповідав, що коли росіяни впритул підійшли до їхнього села, люди в паніці розбіглися, й на роботу вийшло лише троє працівників. Голодні свині кричать, а троє працівників і вся родина власника ледве вправляються...

Керівник переробного підприємства з м. Зміїв (Харківська обл.) згадував, як росіяни бомбили місто...

Ми привезли коротеньке, але дуже красномовне відео зі зруйнованими фермами, згорілими елеваторами, знищеними будинками, розбитими дорогами. Воно не залишило нікого байдужим, у людей на очах виступали сльози...

В. В. Кордубан.

Далі на стор. 2

Віктор Кордубан: «У США й на заході розуміють: без України неможливі ні політичний розвиток, ні розвиток світової економіки»

В. В. Кордубан виступає на зустрічі з міністром сільського господарства.

Закінчення. Початок на стор. 1

Україна — запобіжник продовольчої безпеки у світі
— Розкажіть, будь ласка, про Вашу програму перебування у США.

— Вона була доволі насиченою. Щороку з кінця серпня до початку вересня у штаті Міннесота неподалік Чикаго дванадцять днів триває великий Державний ярмарок. Він поєднує торгівлю, розваги, виступи зірок, різноманітні шоу, а також демонстрацію сільськогосподарської техніки й обладнання. Нашу делегацію возили на цю сільськогосподарську виставку.

Однак спершу, майже одразу після прибуття у Вашингтон, ми зустрілися з міністром сільського господарства. На сьогодні цю посаду обіймає відомий американський політик, член Демократичної партії, у минулому — губернатор штату Айова й міністр сільського господарства в уряді Барака Обами Томас Вілсек. Він із неприхованим інтересом близько 40 хв. вислуховував українських аграріїв про ситуацію в нашій країні, про очікуваний урожай, зерновий коридор та про те, як працювали транспортні артерії до війни.

Треба сказати, що у США міністерство сільського господарства має дещо ширші функції, ніж в Україні. Воно контролює забезпечення населення продовольством, пропагує здорове харчування, а також бореться з голодом у всьому світі. Так от, у США вважають Україну серйозним запобіжником браку продовольства на Землі.

Справді, наша країна є одним із головних постачальників продовольства. За інформацією Мінагрополітики Україна забезпечує їжею 40 млн своїх громадян і додатково — 400 мільйонів людей у різних країнах світу. Підтримуючи Україну, проводячи держави світу не лише рятують демократію, а й забезпечують мільйони людей від голоду.

До початку широкомасштабної війни Україна через морські порти експортувала близько 6 млн тонн продовольства на місяць і прагнула збільшити цей експорт. Для цього будувалися нові порти, покращувалася логістика... Через річкові порти й сухопутні та залізничні шляхи вивозили значно менше: близько 1 млн тонн на місяць. Останнім часом ця частка зросла до 2 млн тонн. Але це дуже мало!

Так званий зерновий коридор теж не вирішує проблему вивезення продовольства. Зараз із українських портів виходять кораблі, що були звантажені ще до війни, причому їх — одиниці. За умови збереження адекватності з боку Росії знадобиться близько 6 місяців, щоб вивезти минулорічний урожай зернових. А де зберігати новий?

— За прогнозами, він буде значно меншим...

— Так, цієї весни в Україні засіяли лише 70% площ порівняно з минулорічними показниками, причому ця цифра включає й землі південних областей, які зараз окуповані, й східні області, де вирощений урожай неможливо зібрати через міни. Торік Україна збрала понад 90 млн тонн зернових, цього року очікується близько 50 млн тонн. Тобто майже удвічі менше.

Це жодним чином не впливає на продовольчу безпеку нвшої країни. Зібраного збіжжя — пшениці, ячменю, жита, гречки — цілком вистачить, щоб Україна спокійно прогледувала себе наступного року. А ось проблема продовольчої безпеки у світі стоїть дуже гостро.

— Дефіцит зерна через блокаду українських портів вплинув на ціни? І загалом, яка ситуація в аграрному секторі?

— На жаль, ситуація критична. На зовнішніх ринках ціни на зернові зростають. Наприклад, продовольча пшениця коштує близько 360 євро за тону (для порівняння: торік це було 270—250 євро). А в Україні ціни значно впали. На початку сезону аграрії продавали пшеницю з поля по 2—3 тис грн. Зараз ціни

Українські аграрії та їхні американські друзі після зустрічі в міністерстві сільського господарства США. У центрі - В. В. Кордубан і Т. Вілсек.

трохи зросли, але значно нижчі, ніж були торік, коли пшеницю продавали по 5—5,5 тис. грн за тону.

Значно подорожчало пальне, запчастини. Тож провести наступну посівну за нинішніх цін нереально. Бо коли зберігати врожай ніде й доводиться продавати пшеницю по 4 тис. грн з поля, виручених коштів не вистачить навіть на пальне, не кажучи про заробітну плату й плату за паї. А з іншого боку, якщо зараз, у вересні-жовтні, не посіяти озимину, наступного року взагалі не варто розраховувати на врожай.

— Ви пояснювали це американцям? І який вихід із ситуації бачите?

— Так, звичайно, саме про це ми й говорили на тій зустрічі з міністром. До речі, наші виступи онлайн слухали 360 чол. Крім того, були присутніми багато журналістів.

У своєму виступі я стисло розповів про наші білоцерківські підприємства, про проблеми, з якими ми зіткнулися. Й докладніше спинився на шляхах розвитку України й зокрема сільського господарства.

А вихід бачу єдиний: якнайшвидше завершення війни в Україні. Саме для цього наша країна має отримувати більше сучасної високоточної зброї. По суті, українські воїни — це живий щит, який обезпечує західний світ від путіна. Українці своєю кров'ю, своїми життями рятують свободу й демократію у всьому світі.

Гордість за країну й народ

— Під час перебування у США ми не обмежувалися спілкуванням із посадовцями, — продовжує свою розповідь В. В. Кордубан. — Багато їм плідно спілкувалися з простими американцями. І всі вони запевняли: «Ми захоплюємося моральним духом українців. Ми бажемо Україні перемоги. Ми лягаємо спати і прокидаємося з молитвою про вашу державу, ЗСУ». При цьому люди зізнавалися: спочатку вони не вірили в перемогу України над путіном, та зараз, коли наші Збройні сили продемонстрували рішучість, мужність і героїзм, не сумніваються, що перемога у війні буде за нами.

Запам'яталася зустріч із двома професорами-українцями в Університеті Вашингтона. Цей університет у столиці США — один із найбільших та найстаріших в країні. Торік йому виповнилося 200 років. Обидва професори — палкі патріоти України. Їм уже під 80 років, вони більшу частину свого життя живуть у США, але розмовляють українською, дуже цікавляться подіями у нашій країні. Один із професорів — лауреат Нобелівської премії, свого часу був ректором університету. За період, коли українець очолював університет, той із 25-ї позиції піднявся на п'яту сходинку.

Та найбільше зустрічей було з американськими фермерами. У США немає великих агрохолдингів, сільське господарство — це здебільшого сімейні ферми, на яких без вихідних, відпусток і перепочинку працюють

усі члени родини, інколи ще й кілька найманих працівників.

— Це здебільшого дрібні господарства?

— Найбільша ферма, яку ми відвідали, дає 470 тонн молока на добу. Американські фермери обробляють невеликі як за нашими мірками ділянки — 200, 300 га. Вони розкидані на значній відстані по всій країні й чимось нагадують хутори, які існували в Україні до колективізації. Тільки, звичайно, сучасні американські ферми оснащені потужною сільськогосподарською технікою, комп'ютерами, іншими пристроями. Але це не виключає того, що глава родини зранку й до вечора працює в полі на тракторі, його дружина чи старенька мати доїть корів, а діти порятує худобу чи в інший спосіб допомагають дорослим.

У мене особисто праця людини на землі викликає велику повагу. Вона близька й зрозуміла мені. 100 років тому українських фермерів (так званих куркулів) було повністю знищено. Тепер фермерський рух в Україні тільки починає відроджуватися. Можливо, приклад американців стане нам у нагоді.

— Заклопотані роботою люди зазвичай далекі від політики. Як американці реагують на війну в Україні?

— Скрізь нас дуже тепло зустрічали, ми постійно відчували повагу й гордість за свою країну, свій народ. Коли американці бачили наші вишиванки й розуміли, хто ми і звідки, одразу ж висловлювали підтримку чи, принаймні, піднімали догори великий палець: «Молодці!»

Пройжджаючи через США, ми повсюди бачили українські прапори. Біля Білого дому постійно стоять люди з плакатами на підтримку України, нагадуючи про війну в нашій країні. У той день, коли ми там були, на пікет вийшли чотверо людей: українка, росіянка, американець і єврейка. Отож переконався: підтримка України величезна, і це не може не радувати.

Агенти кремля

— Століттями українців переконували у їхній меншовартності, і це певною мірою спрацювало, — веде далі мій співрозмовник. — Сьогодні ми розуміємо, чому так відбувалося: росія приділяє величезне значення пропаганді, не шкодує на це коштів. Скільки російських агентів працювало в Україні протягом останніх 30 років! Скільки й досі працює, часто — в урядових і силових структурах, ЗМІ.

Торік ми з родиною були в Полтавському обласному музичному драматичному театрі на виставі «Тарас Бульба». Вона справила знітюче враження, адже артисти зображували українських козаків здебільшого як п'яниць, які ходять, хитаються, із пляшкою самогону, або сплять попід возами. Після вистави не витримав, поцікавився в режисера, як у нього виникло таке бачення? «Так п'єса ще ж радянська», — відповів він.

— Тобто не захотів докласти зусиль і переробити п'єсу або ж свідомо поширив російські наративи... Мені здається, що найбільшим агентом рф в Україні є московська церква.

— На превеликий жаль, серед прихильників цієї церкви багато депутатів різних рівнів. Ось чому на восьмому місяці війни її діяльність в Україні так і не заборонена.

Наші бійці, які звільняли Святогірську лавру, розповідали, як промивали мізки врятам попи УПЦ МП. Люди, які ховалися у лаврі від російських обстрілів, заявляли, що в усьому винна українська влада. От якби Україна здалася на милість кремля, то й війни б не було. Або такий промовистий приклад. Після звільнення Ізюма увесь світ дізнався про звірства окупантів. Правда, чомусь замовчується той факт, що росіяні благословляв митрополит Ізюмський та Куп'янський УПЦ МП Єлисей (Іванов). Навесні він особисто їздив до Москви, зустрічався з патріархом Кирилом. А в червні благословив зрадника Віталія Ганчева, якого окупанти призначили «губернатором Харківщини».

— Те, що про це не повідомляє ні Телемарафон, ні інші провладні канали, ще раз доводить, скільки у нас агентів кремля...

— Завдяки небаждужим громадянам, які з глибокими руками і мисливськими рушницями зупинили росіян, на Полтавщині московські «батюшки» відкрито не благословляли ворогів. Але й війну вони не засуджували. При цьому ще й мають нахабство відспівувати наших загиблих героїв. До речі, американці теж звертають увагу на безкарну діяльність московської церкви в Україні.

Росія — одна з небагатьох країн, яка так і не визнала Голодомор 1932—1933 року геноцидом українського народу. А ось у столиці США Вашингтоні є навіть меморіал жертвам голодомору. Його відкрили 2015 року за ініціативи української діаспори в одному з найбільш людних місць Вашингтона — Коламбус Серкл біля Центрального залізничного вокзалу. Щодня тисячі людей із різних куточків країни підходять до меморіалу, знайомляться з трагічними сторінками української історії, віддають шану загибим.

Я оптиміст, я вірю в Україну, ЗСУ і наш народ. І ніскільки не сумніваюся, що ми не лише переможемо росію у війні, а й позбудемося ворожого ідеології.

Добре, що у США й на заході розуміють: без України ні політичний розвиток, ні розвиток світової економіки неможливі. Україну чекає шалений економічний прорив. Маючи величезний природний і людський потенціал та ще й таку підтримку в світі, Україна невдовзі розквітне і зміниться до невпізнаності. Як сказав Павло Тичина, «І з ран нове життя заколоситься».

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

Шановні ветерани!

Прийміть найширші вітання з нагоди Міжнародного дня людей похилого віку та Дня ветерана. Дозвольте запевнити: молодші покоління жителів громади щиро вдячні вам за багаторічну добросовісну працю, безцінні знання та слушні поради. Ви зберегли для нас найкращі національні традиції, навчили нас долати труднощі й повсякчас підтримували на шляху становлення. Ваш практичний життєвий досвід, невичерпна енергія, оптимізм та активна громадська позиція і зараз служують взірцем для молоді. Низький уклін вам, дорогі ветерани, за все, що ви зробили для своїх нащадків. Бажаємо вам довгих і щасливих років життя. Будьте здорові, радійте успіхам дітей та онуків. Миру вам, оптимізму і благополуччя!

З глибокою повагою
Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ІПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Полтавської обласної ради,
Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ІПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Дорогі земляки, шановні ветерани!

Від усієї душі вітаю вас із Міжнародним днем людей похилого віку та Днем ветерана України! Піклування про потреби літніх людей і ветеранів завжди було й залишається пріоритетом у діяльності Білоцерківської сільської ради. Ми в неоплатному боргу перед старшими поколіннями, які перемогли у Другій світовій війні, відбудували зруйновану ворогом країну й зміцнили її економіку. Тож і надалі докладатимемо зусиль, щоб ви не відчували себе забутими, не знали побутових та матеріальних проблем. Бажаю всім мирного неба, здоров'я, сил та наснаги, щастя та благополуччя! Хай усі проблеми та незгоди обходять вас стороною, а добро, яке ви робите, повертається сторицею!

Від імені усього депутатського корпусу

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Ветерани — душевно багаті й щедрі люди

За ініціативою ООН 1 жовтня в усьому світі відзначають Міжнародний день людей похилого віку.

Згідно з міжнародною класифікацією людиною похилого віку вважається особа, яка досягла 65 років. Таких людей в усьому світі близько 700 мільйонів (а це майже кожна десята людина на Землі).

Україна як повноправний член ООН теж щороку відзначає День людей похилого віку. Крім того, від 2004 року на 1 жовтня припадає ще й День ветерана. А ветеранами в Україні вважаються учасники бойових дій, ветерани військової служби, органів внутрішніх справ, інших державних органів, а також ветерани праці (пенсіонери). Остання категорія найчисельніша.

— Ветеранська організація Білоцерківської територіальної громади налічує 1689 членів, — інформує її голова Ольга Авксентіївна Кононенко. — Тяжкі випробування випали на долю багатьох людей похилого віку. Деякі з них з раннього дитинства зазнали жаків тоталітаризму, голодоморів, війни та репресій. У повоєнні роки ці люди самовіддано піднімали з руїн народне господарство. Замолоду вони не шкодували ні сил, ні здоров'я, і зараз, на схилі літ, мають купу хвороб, інколи не можуть самостійно пересуватися, обходитися без сторонньої допомоги. По суті, вони замкнуті в чотирьох стінах і відірвані від суспільства. Ці люди особливо потребують підтримки й спілкування. Тож молодші члени організації (а у нас багато й енергійних, активних, молодих душею ветеранів) роблять усе можливе, щоб люди похилого віку не відчували себе забутими.

О. А. Кононенко розповідає, що в нашій громаді склалася гарна традиція: вітати з Днем народження ветеранів, яким виповнилося 75, 80, 85 і т. д. років. У День народження представники сільської ради й ветеранської організації спільно навідують іменинника, поздоровляють, вручають подарунко. певну кількість подарунків закупила сільська рада ще на початку року. Попри те, що з початком війни в громаді склалася доволі скрутна фінансова ситуація, депутати сільської ради виділяють гроші на купівлю подарунків літнім людям. А самі ветерани сплачують внески, які використовуються на різні потреби.

Як зазначає голова ветеранської організації, активні пенсіонери займаються благоустроєм населених пунктів, зокрема підтримують належний стан зупинок громадського транспорту та кладовищ. І... «працюють» листоношами, розда-

Пенсіонери — найактивніші учасники Солдатського ярмарку в Рокиті.

ючи на своїх кутках газету «Наша громада» — єди-на родина».

— Раніше ми збиралися разом напередодні якихось свят, чаювали, спілкувалися, й такі зустрічі неабияк заряджали позитивом, — свідчить Ольга Авксентіївна. — Однак ковід, а потім війна обмежили безпосереднє спілкування. Зараз уже не до святкування. Активні члени нашої організації допомагають внутрішньо переміщеним особам, зі своїх скромних пенсій роблять пожертви на ЗСУ. Я особисто контролю розподіл гуманітарної допомоги між ВПО в Красногороді, Дзюбівщині, Герусівці.

— Справді, війна кардинально змінила життя всіх українців і позначилася на роботі нашої організації, — приєднується до розмови голова Рокитянської ветеранської організації Михайло Іванович Ясіно. — У Рокиті на віддаленій ділянці Партизани живе член ради нашої організації Тетяна Олександрівна Марченко — співчутлива, небайдужа жінка. Вона бере активну участь у розміщенні, поселенні ВПО, цікавиться їхніми потребами, організовує односельців, щоб приносили людям харчі, одяг, ковдри та інші потрібні речі, зокрема бензокоси, щоб викосити бур'яни. А ще у нас щочетверга відбувається так званий Солдатський ярмарок, на якому волонтери на чолі з Наталією Олексівною Корнієнко збирають кошти для ЗСУ. Так от, найактивніші учасники цього ярмарку — саме пенсіонери. Люди заздалегідь приносять волонтерам для продажу городину, яйця, мо-

локо, консервацію чи власну випічку. А покупці, коли приходять на базар, минають виїзну торгівлю й одразу прямують до волонтерів, щоб щось купити й таким чином підтримати наших захисників. Є такі, які купують товари, а потім віддають: нехай іще хтось купить. Є такі, які нічого не купують (немає потреби), а просто дають гроші. Люди дуже відгукуються на такий захід!

М. І. Ясіно наголошує: ветерани — це здебільшого незаможні люди з мізерними пенсіями. Проте їхнє справжнє багатство — неабияка мудрість, життєвий досвід, душевна щедрість і готовність повсякчас допомагати іншим. Тож молодші покоління жителів нашої громади мають переймати ці якості та наслідувати ветеранів.

— Не забудьте 1 жовтня сказати теплі слова подяки своїм батькам, матерям, дідусям, бабусям, престарілим сусідам і взагалі всім літнім людям за внесок у розвиток країни, за багаторічну самовіддану працю, доброту і мудрість, — радить колишній учитель історії.

А Ольга Авксентіївна Кононенко додає:

— Шановні ветерани Білоцерківської громади! Користуючись нагодою, вітаю вас із Міжнародним днем людей похилого віку та Днем ветерана. Бажаю вам мирного неба, міцного здоров'я, енергії та оптимізму. Нехай осіння пора, в яку ви вступили, буде світлою й ласкавою, сповненою душевним теплом, увагою і турботою близьких!

Ніна КОРНІЄНКО.

Жителі Білоцерківської громади зібрали 21100 грн на протез для Дениса Чепракова, який втратив руку в бою

Закінчення. Початок на стор. 1

Користувалися попитом і зроблені дітьми ляльки-мотанки у вигляді янголят — потужні обереги від усіх бід. Деякі учасники акції нічого не купували, проте робили пожертви в спеціальну скарбничку.

Тим часом працівники культури озвучили невелику віршовано-музичну композицію патріотичного спрямування. Пісні про рідну землю, Україну, її захисників заспівали заслужений працівник культури України Василь Моспан, Надія Трускало, Людмила Чугуй, Ярослава Савенок. Музичне попурі у виконанні Володимира Булата та Юрія Михайлика гармонійно доповнило пісенні виступи.

Усього за годину благодійної акції в Білоцерківці вдалося зібрати близько 18 тис. грн. Ще 3 тис. грн зібрали напередодні на Солдатському ярмарку в Рокиті. Тож загальна сума зібраної допомоги — 21100 грн. Кошти одразу перерахували мамі героя Л. І. Чепраковій.

Дружина Денисового брата Романа Світлана Чепракова від імені усієї родини подякувала землякам за допомогу.

— Ми, українці, сильна нація, яка подолає всі труднощі. Ми тримаємося разом, підтримуємо один одного і віримо у перемогу, яка неодмінно настане, — заявила завідувачка сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради Наталія Лук'янець, яка й ініціювала проведення акції «Підтримаємо. Допоможемо. Переможемо!»

Зінаїда МАТЯШОВА.

Співає Ярослава Савенок.

Виступ Людмили Чугуй.

Привітали героя й підняли моральний дух

11 вересня Денисові Чепракову виповнилося 32 роки. День народження воїн зустрів у госпіталі, де йому ампутували руку й лікують інші поранення.

Вихованці дитячих творчих колективів Білоцерківського СБК підготували для пораненого бійця вітання. Тримаючи в руках велике червоне серце з українськими прапорами та маленькі жовті й блакитні сердечка, діти щиро звернулися до героя: «Дорогий наш воїн-захисник! Ваш подвиг вселяє в нас віру в краще майбутнє. Ми дуже хочемо Вас, Денисе, підбадьорити, підтримати, подарувати тепло своїх сердець і привітати з Днем народження».

Це зворушливе відео переслала Денисові

його сестра Альона. Рідні розповіли пораненому захиснику й про благодійну акцію «Підтримаємо. Допоможемо. Переможемо!», яка відбулася напередодні.

Ці події неабияк розчулили чоловіка. «Денис не вважає себе героєм. Тож ніколи не думав, що в Білоцерківці знайомі й незнайомі люди — практично все село — організують заради нього таку масштабну акцію, що до неї долучаться жителі інших населених пунктів, — свідчить сестра захисника. — Денис був розчулений. Для нього важлива не стільки сума допомоги, як ось цей потужний прояв підтримки. Його моральний дух значно піднявся, він наполегливо бореться за одужання».

Вихованці творчих колективів Білоцерківського СБК вітають Д. Чепракова.

Білоцерківські ліцеїсти підтримали «Сміливу гривню»

Ось уже сім місяців Україна мужньо протистоять ворогу. До наближення перемоги долучається кожен із нас: хтось на фронті зі зброєю в руках, хтось у тилу, допомагаючи нашим воїнам.

Національний банк України ініціював акцію «Смілива гривня», в рамках якої по всій Україні до 31 жовтня триває збирання монет номіналами 10, 50 копійок та 1, 2, 5 і 10 гривень. Усі зібрані кошти перерахують на потреби Збройних Сил України.

Як повідомили в НБУ, зараз в обігу перебуває понад 14 млрд монет на суму понад 5 млрд грн. Значна кількість розмінних монет, зокрема монет номіналом 10 коп. (28,5% від загальної кількості монет в обігу) та 50 коп. (9,3%) часто не використовується громадянами для готівкових розрахунків і лежить у скарбничках чи кишенях. Водночас ці кошти можуть допомогти українсь-

ким захисникам боронити країну від російського загарбника.

Педагоги й учні Білоцерківського ліцею активно долучилися до акції, щоб допомогти українській армії.

Як розповіла директорка закладу В. В. Городнича, колектив уже має схожий досвід збирання монет. Так, торік у вересні в Україні тривала благодійна акція «Монетки дітям» на підтримку онкохворих дітей. Потрібно було зібрати й зда-ти монети номіналом 25 коп., які вже вийшли з обігу, але лишилися в багатьох громадян. Білоцерківські школярі два тижні збирали монети, у результаті назвали 484 грн, які перерахували у благодійний фонд «Таблеточки». Цього ж разу, сподіваються вчителі й діти, сума буде значно більшою.

Допоможемо ЗСУ! Разом — до перемоги!

Два концерти легендарного гурту

10 вересня на територію нашої громади завітали учасники легендарного полтавського гурту «Країни». Вони дали одразу два благодійні концерти: у Білоцерківці й Корнієнках.

Білоцерківська сільська рада надала транспорт для підвезення глядачів. Усі, хто, попри дощ, прийшов на концерт, не пошкодували. Оновлений репертуар, висока виконавська майстерність учасників гурту, зокрема чарівний спів солістки Полтавської філармонії Лариси Босенко справили незабутнє враження на глядачів.

Шановні працівники й ветерани педагогічної ниви!

Широ вітаємо вас із професійним святом – Днем працівників освіти.

Ви обрали одну із найшляхетніших, найпотрібніших і водночас найвідповідальніших та найскладніших професій. Бо саме вчитель виявляє й плекає юні таланти, підтримує на непростому шляху до пізнання світу, вчить людяності, милосердя. Справжній учитель дарує надію й допомагає розправити крила для великого польоту довжиною в життя. Він формує щасливе майбутнє України, закладає фундамент в її економічне процвітання та духовне відродження.

Тож бажаємо вам не падати духом, не втрачати терпіння й щодня з новими силами та любов'ю йти до дітей. Допомогайте своїм учням, адже без вас вони не впораються. Справедливо вирішуйте усі суперечки і давайте слушні поради. Хай ніколи не гасне світло вашої душі, тепло вашого серця й любов до професії. Хай кожен новий день наповнюється щасливими моментами та вдячними посмішками ваших учнів. Миру вам, здоров'я, кохання, енергії та натхнення!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Полтавської обласної ради.

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні освітяни Білоцерківської громади!

Дозвольте напередодні Дня працівників освіти висловити вам щиру вдячність за щоденну працю, творчий пошук, професіоналізм, самовідданість, добро і щедрість душі. Ви допомагаєте дітям нашої громади відкривати скарбницю знань, науки, мудрості, прищеплюєте їм любов до рідної землі, своєї країни, формуєте такі риси як працелюбство, наполегливість, небайдужість. Одне слово – виховуєте гідне майбутнє України.

Низький уклін вам за це. Бажаю вам і вашим родинам здоров'я на довгі літа, невтомних сил і бадьорості, ентузіазму й цілеспрямованості, високих досягнень і благополуччя, Божої благодаті, миру та злагоди! Хай вас оминають життєві негаразди й буде прихильною доля, а людська вдячність і любов ваших учнів наповнять серця світлою вірою у свої сили і високе призначення на землі – бути Вчителем!

З повагою

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Вони пішли добровольцями захищати країну вже другого дня після початку війни

У першу неділю жовтня, коли з дерев падає багряне листя, а повітря зігріває тепле бабине літо, в Україні святкують День працівників освіти.

У народі це свято зазвичай називають Днем учителя. Хоча Міжнародний день учителя – це окреме свято, воно припадає на 5 жовтня. Певно, на противагу йому у працівників дошкільних закладів кілька років тому з'явилося своє свято – День дошкільця. Його відзначають в останню неділю вересня (цього року – 25 вересня).

Та як би там не було, в житті кожної людини має бути свій Учитель. І зазвичай це педагог, чий урок – яскраві й творчі, завжди цікаві, незабутні, що проходять на одному диханні. Усі вчинки Учителя, його душевна щедрість, увага й підтримка не минають безслідно й допомагають учням вирости справжніми людьми, знайти своє покликання, прожити гідне життя. Тож у дорослому віці, в щоденній суєті ми дбайливо зберігаємо в серці тепло свого шкільного дитинства, ту частинку душі, яку колись подарували нам учителі. А якщо, боронь Боже, комусь не пощастило зустріти на своєму життєвому шляху хоча б одного такого Вчителя, то й помилки та життєві негаразди неминучі.

У закладах освіти Білоцерківської територіальної громади працюють 116 педагогічних працівників і 96 чол. обслуговуючого персоналу. Серед них чимало ініціативних і творчих особистостей, які запалюють своїх учнів. Обравши сподвижницю педагогічну роботу, вони ніскільки не шкодують про це й залюбки працюють із дітьми.

Однак сьогоднішня наша розповідь про тих працівників освіти, які в перші дні повномасштабної війни змінили затишні навчальні заклади на холодні фронтові окопи.

Тільки вдумається: ці чоловіки вже понад пів року без вихідних, ротації чи відпустки перебувають на фронті, зазнають шалених артилерійських обстрілів ворога, які буквально рівняють усе із землею. Та попри це, вони дають потужну відсіч агресору, ідуть в контрнатуп, звільняють окуповані рашистами території... І продовжують виховувати колишніх учнів – тепер уже своїм прикладом.

Це не він обрав професію, а вона його. Саме так можна сказати про Олега Дмитровича Новицького. 1999 року він став працювати оператором газифікованої котельні у Бірківській неповній школі. На той час за плечима в Олега Дмитровича вже були Полтавський технікум транспортного будівництва й строкова служба в Радянській армії (причому на час служби припало чотири відраджень в гарячі точки). Працьовитого чоловіка залучали до проведення ремонтів та іншої роботи. Спілкуючись із учнями, він ми-

моволі давав слушні поради, навчав володіти різними інструментами. Невдовзі вирішив спробувати себе на педагогічній ниві й заочно закінчив факультет загальнотехнічних дисциплін Полтавського педагогічного інституту. Окрім уроків праці й обслуговуючого навчання, викладав креслення.

2014 року О. Д. Новицький був мобілізований на військову службу. Воював на Донбасі у складі 92-ї окремої механізованої бригади, був командиром відділення, командиром бойової машини розвідувальної групи. Мав позивний «Учитель».

Військовий підрозділ базувався в м. Щастя, та на завдання доводилося ходити в усі найгарячіші точки, причому підходити до ворога якнайближче. Іноді, розповідав Учитель, щоб вирахувати й знешкодити снайперів, доводилося лежати в засідці по півтори доби!

О. Д. Новицький нагороджений нагрудними знаками «За вірність народу України» III ступеня, «Гідність та честь» і відзнакою розвідників «За службу державі». Після мобілізації повернувся на педагогічну роботу. Працював у Білоцерківському ліцеї, де викладав трудове навчання й Захист України.

25 лютого 2022 року 56-річний учитель, не роздумуючи, з'явився до військкомату, щоб захищати нашу країну від ворога.

Його колега, учитель фізики й інформатики Білоцерківського ліцею Богдан Олександрович Калниболотчук – теж учасник АТО, який 2014 року зі зброєю в руках короваїв суверенітет нашої держави на Сході України.

Богдан Олександрович – великий патріот України, розумна й далекоглядна людина. На відміну від багатьох українців, які «прозріли» лише після повномасштабного вторгнення рф, а до цього їм було «какая разница», педагог послідовно відстоював незалежний шлях розвитку нашої країни, її історії, культури, не схвалював спілкування російською мовою та захоплення російською культурою. Надзвичайно скромна людина, він не розповідав про те, що довелося пережити в зоні АТО. А 25 лютого, на другий день війни, 42-річний атовець добровольцем став до лав ЗСУ.

Родину Андрощуків із Балаклії представляти немає потреби: її добре знають і шанують у громаді. Віктор Якович та Ольга Василівна вже понад 40 років працюють у Балаклійській гімназії. Їхні син Юрій Вікторович і невістка Алла Миколаївна – теж працівники гімназії. Освічені, інтелегентні, виважені й тактовні, вони слугують за приклад односельцям..

25 лютого, на другий день після вторгнення росії, Юрій Вікторович Андрощук добровольцем прибув до військкомату й зараз воює на фронті. Він не служив у зоні АТО, проте вирішив, що його місце – на передовій.

Ю. В. Андрощук.

Удома на захисника з нетерпінням чекають син Владислав (студент Полтавської політехніки імені Юрія Кондратюка), донька Софія (учениця 9 класу), дружина та батьки. Вони вірять, що скоро на нашій рідній українській землі настане мир.

23 вересня виповнюється 27 років подружнього життя Леоніда та Лариси Миронців із с. Мостовіщина. Дев'ять років – відтоді, як у селі відкрився ЗДО «Сонечко» – вони пліч-о-пліч працюють у цьому закладі: Леонід – кочегаром у зимовий період та робітником комплексного обслуговування й ремонту будівель у літній період, а Лариса – помічником вихователя.

У дитсадку не нахваляться чоловіком: роботязий, серйозний, відповідальний. Він може виконувати будь-яку «чоловічу» роботу, причому – на відмінно. Воїстину, майстер золоті руки! Тож коли із 2014 до 2015 року Леонід Олексійович воював у зоні АТО, в колективі з нетерпінням чекали на його повернення.

Служив Л. О. Миронець сержантом, командиром бойової машини розвідників 92-ї окремої механізованої бригади. За сумлінну службу, бездоганне виконання бойових завдань нагороджений багатьма грамотами, подяками, а також відзнакою «За службу державі» (нею нагороджують лише розвідників). 25 лютого 2022 року 47-річний чоловік теж добровольцем пішов на фронт.

Його колега з Білоцерківського ЗДО «Дюймовочка» Сергій Олексійович Падалка – теж колишній АТовець, а на додачу – воїн-інтернаціоналіст, адже під час строкової військової служби в Радянській армії потрапив на війну у Демократичну Республіку Афганістан.

Той бойовий досвід знадобився йому 2014 року, коли Сергій Олексійович захищав незалежність України у зоні АТО. Воював у 92-й окремій механізованій бригаді імені кошового

Л. О. Миронець у зоні АТО. 2014 рік.

Учасники бойових дій С. О. Падалка (ліворуч) і Ю. М. Сулименко на зустрічі з дошкільнятами. 2018 рік.

Учителі Білоцерківського ліцею, учасники АТО О. Д. Новицький і Б. О. Калниболотчук зі своїми учнями.

отамана Івана Сірка, яка брала участь у боях у найгарячіших точках Донбасу.

Після повномасштабного вторгнення рф на територію України С. О. Падалка, попри поважний вік, добровольцем пішов служити в тероборону. Чоловік несе службу не на фронті, та все ж повсякчас ризикує

своїм життям і здоров'ям.

...Вони не ховаються за спину інших, вони живуть за принципом: «Хто, як не я?». І вважають своїм святом обов'язком захист України від ворога. Молимося за них! Вони – наші захисники. Вони – найкращі!

Ніна КОРНІЄНКО.

Зверніть увагу**Як держава стимулює ветеранський бізнес**

Ветерани, їхні родини та сім'ї загиблих захисників можуть отримати гроші на розвиток власної справи. Український ветеранський фонд Міністерства у справах ветеранів запустив дві програми фінансування ветеранського бізнесу.

За словами виконавчої директорки Українського ветеранського фонду Наталії Калмикової, незабаром увесь український бізнес може стати ветеранським, адже вже зараз є 770 тисяч людей, які мають статус учасника бойових дій. Прогнозується, що цифра може сягнути до 5 мільйонів ветеранів та членів їхніх родин.

«Ветерани — не жебраки, а найсильніші люди нашої країни. Не потрібно їх принижувати пільгами на автобус, краще дати можливість заробити на власне авто. Звісно, не всі стануть власниками великих бізнесів. Проте якщо один ветеран зможе налагодити виробництво й наймати неможливі для рушій економіки. Саме тому розвиваємо підхід розвитку, а не стагнації», — наголошує Н. Калмикова. І додає: «Усі говорять про те, як інтегрувати людей з фронту в мирне життя. Рецепт простий: дати їм можливість заробляти. Раніше в

країні все зводилося до пільг. Так влада закривала проблемні питання й нарожувала патерналізм, прагнути перемогти на виборах. Люди голосували за обіцянки пільг та низьких тарифів. Чи зможемо собі дозволити таку розкіш у післявоєнний період? Навряд. Наша економіка не справиться з мільйонами людей, які потребуватимуть дотацій. Тому орієнтуємося на розвиток бізнесу».

Що вже зараз пропонується? УВФ запустив програму фінансування #Варто.

Ветерани, члени їхніх родин та сім'ї полеглих захисників можуть отрима-

ти від 500 тисяч до мільйона гривень на розвиток бізнесу.

Подавати заявки також можуть юридичні особи, зареєстровані не пізніше ніж за два роки до отримання фінансової підтримки, засновниками яких є ветерани.

Щоб взяти участь у програмі, треба: – зайти на сайт УВФ <https://veteranfund.com.ua>;

– заповнити аплікаційну форму;

– підписати її електронним цифровим підписом;

– подати до Фонду проектну заявку в електронному вигляді у форматі PDF;

– статутні документи;

– витяг з ЄДР;

– довідку про керівний склад;

– копію УБД засновника організа-

ції-заявника;

– опис проекту та кошторис;

– резюме членів команди проекту;

– термін реалізації.

Приймання заявок триває до 5 жовтня. Проекти, які наберуть найбільше балів, отримають фінансування.

Окрім макрофінансування, УВФ також запустив програму мікрофінансування. За цією програмою ветерани, їхні родини, сім'ї загиблих захисників можуть отримати до 20 тисяч гривень відшкодування на ведення бізнесу.

Відшкодовуються покупки для бізнесу, здійснені після 24 лютого. Програма діє до завершення воєнного стану.

За матеріалами УВФ.